

Imre Ábris

a kút

olyat nem lehet, hogy nem akarok, muszáj. anya ébresztget, reggel van. kimegyek pisilni. néha a perem mellé találok. bosszúból úgy hagyom. mici néni ebédelni jön hozzánk. nem szeretem, mákos bajsza van és pusztat akar adni. mici néninek tüdőrákja van. amikor köhög, elbújok az asztal alá, nehogy elkapjam. evés után kiviszem a maradékot a disznóknak. rántott hús volt, egy keveset a tányéron hagytam. nézem, hogyan csámcsogják el a malacok, ami a testvérükből maradt. később kimegyünk mici nénival a játszótérre. a szomszéd faluban van, busszal utazunk. az öregek nem szeretnek háttal ülni. azt szeretik tudni, hogy merre tartunk, ha látják, mit hagyunk magunk után, felfordul a gyomruk. zsebkendőbe tüsszentünk. mici néni is. pirosvizet a kockás rongy. málnaszörp kút van a tüdejében. várépítés alatt titokban befalok pár marék homokot. közben arra gondolok, hogy anya nem engedi. nem vesz észre, beszélget. kitartóan nyeldekelek. hazafelé titokban megkérdezem mici nénit a kútjáról. azt mondja, elpattantak az erei és a tüdejébe víz gyűlt. abban úszkál a rák, úgy képzelem. estére összekoszolom magam. fürödni kell. utána anya levág pár darabot az ujjaimból és azt mondja, hogy a körmeim. elalvás előtt bejön mesét olvasni. duzzogva fordulok a fal felé. nincs bennem szeretet. a háttal utazásra gondolok, meg mici nénire, hogy neki is csak ki kéne köhögnie azt a rákot, meg homokot enni, hogy beszívja a szökőkút pirosvizét, mert láttam, hogy apáék is azt szórnak a betonra, amikor autószerelés közben kifolyik a gyúlékony anyag.

feldolgozó üzem

ki kell tépni, ami ideköt. egyesével a kábeleket, hogy aztán a belső szerveknek se legyen maradása. majd elindulni a látóhatár felé. nem találnak rám, amíg működik a rendszer nélkülem, ezért soha nem is fognak. a hiányt betölti a hátrahagyott test. nem hagyom meg nekik az egyéni ismertetőjegyeket. a szemeket kikapom. a lenyúzott bőrt celofánnal helyettesítem, mintha egy fogyni vágyó futó. mindössze ennyit viszek magammal egy nejlonzsákban. hogy eszembe jusson hová indultam, amikor a feldolgozó üzem melletti fákra gondolok. ahol már kezd elburjánzani a növényzet, mert a testek hulladéka termékennyé teszi a talajt. az ittenieket csak az erdőirtás zajai nyugtatják meg. fűrészpor hullik kint, mikor az első szállítmányért jönnek a teherautók. az eleven húst viszik. a megafonokból körfűrész hangja szól mindenütt. nincs, aki keressen. mindenki a helyén van. a telepre már nem mehetek vissza. nem tűrik meg maguk közt, aki leveti a felületét. csak be az erdőbe, egyre mélyebben. elásni földjében a belezőkést. mellé a bőrt és a szemeket temetem. amíg el nem felejttem, mire képesek a kezeim, hallgatom, ahogy a nejlon zörög a száraz avarban.

© Fortepan, Konok Tamás id.